

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 105/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 30 marca 2022r. w sprawie II K 78/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. T. (1)	- oskarżony w dacie wyrokowania przez sąd odwoławczy był osobą niekaraną; doszło do zatarcia jego wcześniejszych skazań;	karta karna z dnia 24 marca 2023r.	279
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	karta karna	- dokument uzyskany w prawidłowy sposób, przez uprawniony do tego organ, którego treść, wobec załączenia do akt potwierdzenia naprawienia przez oskarżonego szkody wynikającej ze sprawy II K 760/14, jest zrozumiała;	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż oskarżony J. T. (2) jest osoba uprzednio karana,</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w sensie jej surowości - w stosunku do okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy;</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Apelacja obrońcy okazała się być zasadna.</p> <p>Okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Żadna ze stron nie kwestionowała winy i sprawstwa oskarżonego. J. T. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu</p>				

przestępstwa. O tym, iż dopuścił się on przedmiotowego czynu, stanowią między innymi jego własne wyjaśnienia, które – co istotne – nie ograniczają się tylko do werbalnego stanowiska względem przedstawionego zarzutu, ale zawierają merytoryczną treść opisującą wszystkie okoliczności bezprawnego zachowania – także przyczyny, dla których doszło do posłużenia się danymi M. M., którego interesy oskarżony prowadzi jako faktyczny pełnomocnik. Oskarżony także, już na etapie postępowania przygotowawczego złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, gdzie był przekonany, iż uzgodniony tam z oskarżycielem publicznym wymiar kary (kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, obok kara grzywny) jest ostateczną represją karną.

Analiza akt sprawy wskazuje, że już na etapie postępowania przygotowawczego ujawniły się nowe okoliczności, które spowodowały, że ostatecznie wydany przez Sąd Rejonowy wyrok zapadł na rozprawie głównej i opiewał na karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym oraz karę grzywny. W tym także miejscu należy podnieść, iż na etapie postępowania międzyinstancyjnego doszło do przywrócenia oskarżonemu terminu do wniesienia wniosku o uzasadnienie wyroku pierwszoinstancyjnego (a ostatecznie także otwarcia mu drogi do złożenia apelacji). O przywróceniu tego terminu orzekł sąd odwoławczy w tym samym składzie osobowym, w jakim rozpoznaje przedmiotową apelację (czysty przypadek). Okoliczności przywrócenia w/w terminu są zatem znane, dodatkowo zostały możliwie precyzyjnie opisane w uzasadnieniu postanowienia

wydanego w sprawie IV Kz 393/22. W tym miejscu wystarczy powtórzyć rzecz najistotniejszą - już na etapie postępowania międzyinstancyjnego pojawiły się okoliczności mocno podbudowujące wersję oskarżonego, iż już kilka lat wstecz doszło do naprawienia szkody, do czego oskarżony został zobowiązany na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie II K 760/14. W sprawie tej już około 6 lat temu pokrzywdzony, na swój wniosek, otrzymał tytuł egzekucyjny, bo zamierzał skierować sprawę do komornika (wniosek z dnia 23.03.2017r.), a rozliczenia następowały ostatecznie pomiędzy firmą oskarżonego, a firmą pokrzywdzonego. Ewentualna ponowna zapłata przez niego kwoty wynikającej z owego wyroku, jak wskazywał oskarżony, wynikała jedynie stąd, iż nie mógł on uzyskać pisemnego stanowiska pokrzywdzonego, co do wykonania

nałożonego na jego rzecz obowiązku i wzajemnych rozliczeń (w toku postępowania IV Kz 393/22 załączono do akt pisemną prośbę kierowaną przez oskarżonego do pokrzywdzonego o potwierdzenie mu naprawienia szkody w sprawie II K 760/14 - k.144-145 przesłana listem poleconym). Ostatecznie także, tylko brak potwierdzenia naprawienia szkody ze sprawy II K 760/14, stał na przeszkodzie zatarciu wszystkich wcześniejszych skazań oskarżonego. Kwestia ta była także przedmiotem rozważań sądu w ramach oceny, czy niedotrzymanie przez oskarżonego terminu do zaskarżenia wyroku wydanego w sprawie II K 78/22 faktycznie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych (chodzi tu o analizę zawiadomień kierowanych do oskarżonego, niemal jednocześnie, i z prokuratury i z sądu oraz treść dokumentu o nazwie „ZAWIADOMIENIE o przesłaniu aktu oskarżenia-

wniosku” z
pouczeniami dla
właściwymi dla
przesłania wniosku
o dobrowolne
poddanie się karze i
wnioski wyciągnięte
w sprawie IV Kz
393/22).

Sąd odwoławczy
zważył, iż
postulowana przez
apelanta zmiana
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności – na
karę z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania - ma
mieć uzasadnienie
przede wszystkim
w fakcie zatarcia
skazania, a
dodatkowo:
zatrudnieniu
oskarżonego,
utrzymywaniu
rodziny, jego
przyznaniu się i
wyrażeniu skruchy
oraz w tym,
że przedmiotowe
zachowanie się nie
wiązało się z
powstaniem szkody
po stronie (...)
Bank (...) SA w
W., albowiem do
wypłaty
jakichkolwiek
funduszy nie doszło.

Oczywiście nie
sposób jest
twierdzić, że
przedmiotowe
zachowanie
oskarżonego nie
spowodowało

żadnego zagrożenia dla interesów pokrzywdzonego banku – wszak przestępstwu, o jakim mowa w art. 297 §1 kk, nie musi towarzyszyć powstanie szkody o charakterze majątkowym. Czyn ten uderza w uczciwy dostęp do finansowania publicznego i bankowego. Tak więc chroni oparty na sprawiedliwych zasadach dostęp do określonych narzędzi finansowania. To oszustwa kredytowe powodują konieczność zaostrzenia poziomu zabezpieczeń kredytów, a to powoduje w dalszej perspektywie zwiększanie marży banku stosowanej wobec klientów, co godzi w stabilność procesów inwestycyjnych i finansów publicznych. Dokonanie przestępstwa określonego w art. 297 § 1 kk następuje już w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie,

niezależnie od tego, czy skutkowały one uzyskaniem określonych funduszy od instytucji kredytowej (i inne). Przepis penalizuje zatem już czynności przygotowawcze do podjęcia ostatecznej decyzji o przydzieleniu określonego instrumentu finansowego.

Oszustwo finansowe jest przestępstwem formalnym (wyr. SA w Warszawie z 24.6.2013 r., II AKa 188/13, Legalis; wyr. SA w Szczecinie z 21.1.2016 r., II AKa 209/15, Legalis), z narażenia na niebezpieczeństwo abstrakcyjne. Jeśli sprawca, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziłby podmiot określony w art. 297 § 1 kk do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to jego czyn wypełnia ponadto znamiona oszustwa z art. 286 § 1 kk. W przedmiotowej natomiast sprawie zachowanie J. T. faktycznie nie doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank

(a kwalifikacja prawnokarna jego zachowania dokonana przez sąd meriti jest prawidłowa).

Z pewnością jednak, co wynika z załączonej aktualnej karty karnej oskarżonego, J. T. (1) w dacie wyrokowania przez sąd odwoławczy jest osoba niekarana. Jego wcześniejsze skazania uległy bowiem zatarciu, co otworzyło formalną drogę do zastosowania przepisu art. 69 kk. Ustanowiony w art. 69 § 1 kk warunek do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w postaci braku skazania na "karę pozbawienia wolności" odczytywać należy jako obejmujący zarówno skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (wyr. SN z 12.3.2019 r., V KK 103/18, Legalis), a ponadto omawiana

przesłanka jest spełniona również w sytuacji, gdy wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności uległo zatarciu w momencie orzekania przez sąd. Sąd może więc – gdy inne przesłanki z art. 69 kk zostały spełnione – warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności wobec takiego sprawcy, gdyż uzyskał on status osoby niekaranej. Zatarcie skazania powoduje, iż skazanie takie uważa się za niebyłe (art. 106 KK). Oznacza to, iż z tym momentem nie dochodzi do wyeliminowania z mocą wsteczną z porządku prawnego wyroku, jako w ogóle niewydanego oraz do anulowania wywołanych skazaniem skutków, a wskazuje na to, że od tego momentu skutki te przestają działać na przyszłość, a więc, iż fakt skazania z chwilą jego zatarcia nie może rodzić dla skazanego żadnych negatywnych konsekwencji – a to wobec przywrócenia mu statusu osoby

niekaranej (post. SN z 10.4.2019 r., IV KK 606/18, KZS 2020, Nr 1, poz. 15).

Zdaniem także sądu odwoławczego, mając na uwadze fakt zatarcia uprzednich skazań co do osoby J. T. oraz okoliczności przedmiotowej sprawy, zasadnym jest twierdzenie, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego, obok kary grzywny, kary pozbawienia wolności na okres maksymalny 3 lat próby. Cele kary zarówno w zakresie represji szczególnej, jak i ogólnej, zostaną spełnione przy tak określonej represji prawno-karnej, przede wszystkim zaś jest to wystarczające dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Oskarżony od początku, konsekwentnie przyznawał się do popełnienia czynu, merytorycznie wyjaśnił przyczyny swojego czynu, wyraził skruchę, dobrowolnie poddał się karze, a sam

fakt prowadzenia niniejszego postępowania - co ważne - bardzo mocno rozciągniętego w czasie, z dodatkowym rozbudowanym etapem postępowania wykonawczego (w jakim najpierw doszło do wezwania J. T. do stawienia się do zakładu karnego, następnie nieprawomocnego nieuwzględnienia wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, a ostatecznie uchylenia tegoż postanowienia w toku rozpoznawanego zażalenia – sprawa II Ko 1631/22- IV Kzw 487/22), jest dodatkową dla niego nauką i wzmacnia przekonanie o uzyskaniu odpowiedniego stopnia przekonania, co do spełnienia przesłanki szczególnoprewencyjnej.

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie

podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary - vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90 (opubl. OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak

zasadniczej natury,
iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną, to
jest niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się wręcz
zaakceptować (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 lutego 1995 r., II
KRN 198/94, LEX nr
20739).

Zważywszy na
powyższe, w ocenie
sądu odwoławczego,
rację ma skarżący
gdy podnosi, iż
orzeczona wobec
oskarżonego kara
pozbawienia
wolności o
charakterze
bezwzględny jest
niewspółmierna do
okoliczności sprawy,
co spowodowało
zmianę wyroku w
tym zakresie i
orzeczenie jej z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania, ze
zobowiązaniem do
pisemnego
zawiadania sądu
o przebiegu okresu
próby, obok
orzeczonej w
sprawie kary
grzywny (gdzie
dodatkowo należało
mieć na uwadze

kierunek wniesionej apelacji).			
Wniosek			
- o zmianę wyroku i orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- apelacja zmierzająca do zmiany wyroku poprzez złagodzenie zastosowanej represji karnej, wobec nowych ustaleń sądu odwoławczego, zasługuje na uwzględnienie z przyczyn wymienionych powyżej;			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wina, sprawstwo,		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
- apelacja nie kwestionowała sprawstwa, jego ustalenie jest prawidłowe;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- orzeczona kara,		
Zwiąże o powodach zmiany		

<p>- orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym była niewspółmierna do okoliczności sprawy, w szczególności ustalenia, iż w/w jest osoba niekaraną; szerzej w punkcie 3.1.;</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>		<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>		<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3	O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o treść art. 634 kpk w zw. z art. 628 pkt 2 kpk ora art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Zdaniem sądu odwoławczego, mając na uwadze wynik postępowania	

	odwoławczego oraz sytuację materialną oskarżonego, zasadnym jest obciążenie go obowiązkiem poniesienia całości kosztów sądowych za drugą instancję.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30.03.2022r. w sprawie II K 78/22		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana